

פ: יום הכיפורים פרק שמיני יומא

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"ב מהל' שבת
 עשור ה"א סג ללוח
 ה' עוש' א"ח ס' תר"ב
 ספ"ט:
 ב מ"י פ"ב מהל' אבות
 העומה הלכה י'
 ג ד מ"י פ"ב מהל'
 שבת עשור הלכה י'
 סג ללוח ס' ע' עוש' א"ח
 ס' תר"ב ספ"ט:
 ד ה' (מ"י) ע' עוש' ס'
 ספ"ט:
 ה ז מ"י פ"א מהל'
 תרומות הל' ח:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

ה' ק' רבנא אה שה
מ'חלת ארבעא נותר א
מ'ל א'סורין ב'תא וכל
ז' מ'ענ ע'ש השלישי
ל'ת מ'בשור, מ'ע'מ'פ'ר
ל'ת א'חלת ח'זירי, ואם שה
ז'י - מ'ה א' מ'צטרין ל'ת
כ'מ'ל מ'יעוט מ'בשור,
וא'ל א'חלת מ'סאן ח'ת
ז' מ'ענ מ'ענ ש'עבור
ל'ת א'חלת ל'ת מ'צטרין
ז'י ו'מ'ה ח'ת, ואם שה
ז'ב ע'ור' ס'יהי י'תר מ'ה
כ'מ'ל א'חלת, ו'י ש'עבור
ז'ל ל'בית ש'עבור א'חלת
ז'י, ו'פ'ח'ל ל'ת ז'ר מ'ענ ח'ת
ז'ל מ'סאן ח'ת מ'פ'סאן ח'ת
ז'ל ל'ת מ'ק'ילת כ'ה, ו'זא ק'א
ז'ב ל'ת א' ח'טאט כ'ה
ז'ב א'חלת, מ'ק'ילת מ'סאן
ז'י ז' מ'ענ ח'ת, מ'סאט
ז'י ז' מ'ענ ח'ת, מ'סאט
ז'י ז' מ'ענ ח'ת, מ'סאט

אס וכתא בעלמא. אמר רב פפא
דא: ושי מיכל אימצא במלחא
לכ ותבת חייב. וכן ציד שעל
גס: ביום הכפורים דהוא מצט

(א) ראה דמסר כאן איזה תיבות ואולי דר"ל דמסכר הוא פליגי תנאי בעירובין דף סב ע"ב ע"ש.

וגורגרת גדולה מכזב כדמוכת בר"פ המלניע (שנת 67 דף קא). כפרשינ
לעיל וא"כ היב אמרינ כזכרות פרק אמרו לו (דף ד':) גבי י"ש
אוכל אכילה אחת דאין בית הללע מחזיק יותר משני ימים ואור"י
דעב דהיימא לו כ"ר שמענו בבא דכביא לנמא טומאא חרובין בשמי

סעודות דעירוב לא קיימא לן כותיה

אלא או כר' מאיר או כרבי יוסף ורבה כרבי
בדמועת הסם דרבי יוסף ורבה כרבי
מאיר קיימא ואינאו נמי מרדו דכביא
זוואת קוואם אורלין קאטע שפען
דחיה לביא המונגנ וזאי חזי לפסול
גויה וזאי חזי חזיה לעומאם אורליס
ללא ארבי מאיר ור' יהודה קאי אלא
ארבי שמעון וארבי יוחנן קאי שהזכירו
שיעור הכנת תע דהא קתיא הסם
בכריאם בגמרא כדע שיעור חזי
פרס שמי ביאי חסר קיימעא דרבי ר'
יהודה ש"מ דקאי בשעתיה דר' שמעון
דקאמר חזי חזיה לפסול בגויה בשמי
בזיוו ור"ם מירן בע"א וזה לשון
הגאונים בלא גרשנין קאמר הכא
ונשמטו ונדרשות טעין וזומס
להשימן צביא הנליעה חיחס ים בהם
גרשנין וקסין הן ועגלין ואין
מדברין צביא הנליעה ולכן היה
שערן צ' יחסין קסין כשעור ג'
הגאונים ועוד דרין וזומין לאלול
וכוחבם הגסה עדיפא מכזיב וגרואר'

וַתִּזְכֹּר מַכְזִיבָהּ (וּכְיָ) וְלֹא נִזְכָּרָה
לְרִי' דְּגִבּוּרֹתָ אֵין בָּהֶן גִּרְעִין שְׁהֵם
חֲתִינִים שְׁנִדְרָסוּ וְדִכְרִיתוֹם (דף
דף) נִמְי' דְּאֵין בִּיהֶם הַבְּלִיעָה מִחוּץ
וְיוֹמֵר מִשְׁנֵי זֵיתִים בְּבֶשֶׂר אִיִּרִי דְלֹא
שִׁיךְ בִּיהֶן גִּרְעִין וְקִשָּׁה וְעִגּוּלִין:
וְחֲצִי פִּרְס בְּבִיר אֲכִילָת פִּרְס.
חִימָה לְרִיבָא בְּפִ"ק דְּשַׁבָּת
(דף ד.) מִפְּרִס טַעמָא דְּפִסְקוּל גּוּיָה
מִשּׁוֹם דְּיִמְיָנָה דְּלִפְלִי אֲזִילִין טַעמִין
וְשִׁדִּי מִשְׁקָה דְּתִרְמָה לְפִימָה וּמִטַּעֲמָא
לְהוּ וְאִ"כ בְּכִזְבִּיָה לְפִסְקוּל גּוּיָה כִּין
דֹּלֶחַת בָּהֶן שִׁיעוּר לְטַמָּא טוּמְאַת
אֲזִילִין וְחֲתִינִים כִּין דְּגִדּוּר מִשּׁוֹם
דִּילִמָּה שְׁדִּי מִשְׁקָה תִּרְמָה לְפִימָה
וְקִשָּׁה לְהוּ לִרְנַנְךָ דְּבִנְזִיר מֵאֲכִילַת שְׁמִי
בִּזְיָם אֵין אֲדָם לְמַלְא לְשִׁמּוֹת וְהוּא
בְּשִׁמּוֹתוֹ הִקְשָׁה לִדְבָרֵי שׁוּמָה מִשְׁקִין
טַעמִין אֲחֵרִי אִינוּ טַעֲמָא עַד שְׁשִׁמָּה
רְבִיעִית כְּדִלְכָּא פ' קדָשׁ מִזְבֵּחַ
בְּתַסְבֵּחַ מַעֲלֵה (דף ד.) אֵין מִשְׁקָה

ממנו אחרים במשהו כדמיון צפ"ק דפסחים (דף ד.) וזכרנו
 פקדו אלו דברים (דף נג.) מיהו דבור שפירש דמלואו יחלל ממנו
 אלא כדביעית ומדברנו הוא גמור במשהו יחלל דלא רצו לגזור אלא
 במשקלן כמנו ממנו דמלואו יחלל פי' דשמי גזירותו רצו למשקלן וכן
 בשמי ביצית דנפסל גופיה מלאכול בתרומה אבל מותר ליגע וכן תשמע
 ליגעא דפקול גויה ולא עשמה דהרשע צפ"ק דשבת (דף ד.) אלא
 חששם אחרים כמו דמארי כיון דהאכלו ארבעין מנאין מותר לאכול
 בתרומה אף על גב דנגעי בדידי בחוץ דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו
 דנגעי בגופו מה לי בחוץ ואף למשיך להביע תרומה לאוכלים מלא
 למעוץ כביא ש"א שלם יסאף קלף על השנינים והמניחים וכיון דלפני
 לה המניחים והשנינים והייסוף על דבריו כענין טעמה נאמר
 דביה המנוגע למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה דמשמע צפרק קלף
 יסאף קודם מ"ה דבר טעם מדע דהוה מ"ה הכא דהיא דאורייתא
 אלא בי"ה דבר כביא טעם וי"ה מ"ה דבר דיעושי לכל ופסל אסורין
 דבר לגבי המנאף וי"ה דבר גזר דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו
 דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו דהיינו

אמצע ומלחא דעלה, מערפון לכסותה, א"ע דמלחא לבדה לאו מאכל הוא, כיון דאורחא טיף. לאו שכן נאמר שטעמו, מאכסין. ואם אכל סמיון מהלך הרהב מעט מעט דע שטעמו מעט, מהו דרמית מלחא, קמ"ל כי אורחא אכילא אורחא אכל. אמר רב אבהו איהל רמה שאל הרהב ומוסר ל דמגרו טעור, מאי טעמא אשר לא חזתה כתיב, ואלו איהל עינו הוא, אשכ"ל יאלק פרט למסין, כנוין

אלי דריל רבנאמר הוה פלניג תנאי בעירובין דף סב ע"ב ע"ט.

הבשן אתשיל דהו

א מתקין לה ר' זיורא
וחד בככותבת ומ"ש
בדריה א"ל אביי (6)
תבת דהכי מיטב
לא מיטב בשתיה
בדחבריה לא מיטב
זיורא וכל העולם כולו
הבשן בככותבת א"ל
ובהכי מיטב דעתיה
ול דעתיה מיהו כולי
הבשן פורתא מתקין
מן בככותבת ולולי
אביי קים להו לרבנן
צייז מהכי לא מיטב
ן טובא לולבי גפנים
א כוית בכדי אכילת
לת פרס א"ל אביי קים
יתבא דעתיה במפי

ויהי מתקין לה רב
 ית פרס (ז) חצי פרס
 ב פפא הנהג לטומאת
 ומוי אמר רב פפא הכי
 הם ונשמעם בם ואבי
 ית דאורייתא: *מדרבנן
 ז: כל האוכלין: א"ר
 ילחא מצטרף ואע"ג
 יאכלי אינשי מצטרפין
 שעל גבי ירק מצטרף
 א מהו דתימא משקה
 אוכלא אוכלא הוא
 ל איכילה גסה ביה"כ
 עונה כתיב פרט למזיק
 יזר שאכל תרומה
 את הקרן ואינו
 י יאכל פ"ט למזיק
 מר רבי יוחנן יזר
 שבוסם

אומא וּמִלְחָא. שְׁעֵלָה: אֲחִיבֵל אֲחִיבֵל הוּא: אֲחִיבֵל
הַשֶּׁבַע שְׁבִיעַ שְׁבַע מִסְתֻבֵּל:
אֲחִיבֵל בְּקָא בְּקָא וְשִׁלָּה לְהַר
שׁוּם עֵינָיו עַל דִּי אֲחִיבֵל וְ
זֶר שִׁלָּה פִּרְסוּם. בְּשַׁגְגָּה
פִּסְוֹר אִם אֲחִיבֵל עַל אֲ

בפסוק זה מוקדם לברכה ופליגא ד מי כתיב משמע דלרבי חנין מיהא מעושק אלא לרבותא נקטיה והא ד מילתא דר' יוחנן דרובו ואינו מקפיד לא כתיב ומ"מ קאמר בברכות דכתיב

לנרעה: אם ק' הוא ליה מקולי ב"י
מדיניות ומיכן יש ללמוד דהא דא

דלעיל כמה ישחה ויהא חייב לענין עונ
ה כענקים איתשיל והוו להו בית שמאי
כזית ככדי אכילת פרס. קיס לן
ויסורין ששיעורו כזית שאם שבה ביו

תחילת אכילת השיעור לגמר אכילתו

וימר מנדי ארילת פרם אין מאטער
 עד שאילב כל השיעור בחור כדי
 שהיט סעודה והיא ארילת חזי ככר
 ששיעורו בן את העירוב שהוא חזן צי
 סעודה בדעת ^א תיה לבית המטבח
 שחלה הכחוש שהיטו לטמא גנדים
 כשיעור ארילה: כדופסת בכדי ארילת
 פרם. בתמיה יום הכפורים ששיעור
 ארילתו כנסתתת כדי הוא שיעורו
 (א) צירוף ארילתו בכדי ארילת פרם
 ואם שזה וימר מבאן אין מאטער
 ופטור והא כיון ששיעורו גדול צעי
 שהי טעי לצירוף ארילתו והשתא קולא
 דפטור ליה: כשעי מהדי. אם שזה
 וימר מיקן לא מייחבב דעמיה ויהי
 ניישוב הדעת תליא מילתא דכתיב
 אשר לא תעונה (ויקרא כג:) חלי
 פרם. ששיעורו לפסול את הגביה
 לאוכל אוכלין טמאין חזי פרם נפסל
 גופו למאכלו כדדמותה וחזי פרם
 שיעור גדול חזי כשמי ביצים ושמוקת
 כדאמר' בעירובין (דף פג.) ואף ביה

מִשְׁחֵינָם שִׁבְיִים לִירוּשָׁם כִּדְבֵי אֲחֵיהֶם
פִּרְסָם וְתוֹ לֹא (ו') כִּיּוֹן דְּשִׁיעוּרָא דְּבִרָה
הוּא בְּצִפְתִּי מִהֲבִי לִשְׁתַּרְקֵן: **בְּנֵת**
לְטוֹמַחֹם גּוֹיִה דְּלֹא דְלֹאִימֵי: **בְּנֵת**
וְאִקְלִיו רִבְנָן בֵּה: **וְלֹא טַמְמָא בְּכֶסֶם.**
גַּי אֲחֵיהֶם כְּחִיב אֵל תִּשְׁקָא אֶת
נַפְשׁוֹתֵיהֶם הִדְיֵט אֲחֵיהֶם וְלֹא טַמְמָא
בְּכֶסֶם לֹא הוּא אֲזִרְתָּ טַמְמָא שְׁהִי
* אִין יִשְׂרָאֵל מִזְחֵרִין מִלְּטַמְמָא דְּכִדְבִי
אֲמֹר לֹא הִכְהִינִי וְגו' (וְיִרְחֹק לֹא)
כְּהִינִי מִזְחֵרִין וְאִין יִשְׂרָאֵל מִזְחֵרִין
אֵלֹא אֲזִרְתָּ אֲחֵיהֶן (ב') וְכִיּוֹן וְנִטְמַמְסָם
כֹּס טַמְמָע שַׁעַל יְדֵי אֲחֵיהֶן טַמְמָא:
מִכָּאן לְטוֹמַחֹם גּוֹיִה. עַל יְדֵי אֲוִלְוִיָּן
טַמְחִין דְּלֹאִימֵי: **מִדְּרַגְנָן.** דְּקָרָא
לֹא לְטוֹמַחֹא אֲחֵה שְׁאִין לָךְ דְּבִרָה
מִטַּמְחֵה אֲדָם עַל יְדֵי אֲחֵיהֶם אֵלֹא נִצְלָה
עִיף קוֹרֵס: **אֵלֹא אֲשַׁמְכֵהָ בְּעַמְלָה.**
וְעִיבָר קָרָא דְּרַשִׁינָּה בִּפְרָק אֲמֹר לֹא
הִמְמוּנֵה (וְעִלִּי דָא) אֲדָם טַמְמָא
עֲלֵנוּ מַעַט מִטַּמְחִין אֲחֵי הִרְבֵּה:

[illegible]

כל

ומחומרי צ"ה, אבל אי היה מלא לוגמיו ממנו אז
 יצא כפסחים פירק בתרא (דף קו.) גבי קידוש ולא

מסורת הש"ס

(א) וְלֹא כִּיט וְכִיט הַעֲרֹךְ
בַּעֲרֹךְ גִּיטֵי אֵלֶּיךָ (ב) חֹלֶיךָ קָבִי,
(ג) יִמְמוֹת מֵיךָ (ד) עֵינֵי הַמֶּלֶךְ
יִמְמוֹת מֵיךָ לִיכֵּן אֶת־לִבִּי וְהַמֶּלֶךְ
יִבְרַךְ קִי לִיכֵּן אֶת־לִבִּי וְהַמֶּלֶךְ יִבְרַךְ
כִּי לִיכֵּן מִסַּח וְהַמֶּלֶךְ מִסַּח
קִי לִיכֵּן דִּלְמָא (ה) מִסַּח
(ו) כִּיט עֵט מִשְׁלֵל
(ז) עֲרֹכֶיךָ מִכֵּן (ח) עֵינֵי
מִזְבֵּחַ יִבְרַךְ מִסַּח קִיטֵי לִי
לִיכֵּן הֵא וְהֵא מִסַּח מִסַּח וְהֵא

תורה אור השלם

1. אל תשקצו את
נפשותיכם בכל השרץ
השרץ ולא הטמאו בהם
ונטמאתם בהם: ויקרא יא מג
2. כי כל הנפש אשר לא
תענה בקצם היום הזה
ונברתה מעמיה:
ויקרא כג כט
3. ואיש כי יאכל קדש
בשגגה ויסק חמשתו עליו
ותן לכהן את הקדש:
ויקרא כד יד

גליון הש"ס

גם' מדרבנן וקרא אסמכתא
בעלמא. עי' טולין דף לז
ע"כ תוס' ד"ה וסעלין;
דש"י ד"ה ולא תפסאו
כו' אין ישראל מותרים
מלישבא. תמוד לו סא גם
כהניס לין מחרן כפ' חמור
דק בטומאת מת ולא כשרין:

הגהות הב"ח

(ב) גם: אמר ליה לנביא
באבילה קים לכו לרנן;
(ג) הם נכחונת נבדל חליל
פרס רוצי פרס נבדל;
(ד) ישי"י ד"ה נכחונת כי חף
הוא שטורי רצח חליל חליל
כי ונכחונת קולת הוי דפטר
ליה: (ד) ד"ה חף פרס כי
נבדל חליל פרס יתו חף
בזכר דשטורא: (א) ד"ה
ולא שטחוי כי חף חליל
חלילן הוא ונכחונת ונכחונת

תוכ' ימים

חייב בפתחו כמו שרש
רשע ופחל ויחייב כחל
דודי דודי מון וחי שפודי
שלא יחזק שיעורן כפר
מערבין כון משה
כללם אל האל דערק יס
שחשפון חייב כס דוקא
שלא נרץ שיעור גול כל
תמן שפודי: אמר ר
וחסן שיעורן ושפון כלס
למש חסין עושון מלב
מ. ר. גרס רש"י
מפריס חסין מונ שיעורן
מלב מוכי דלעין חסין
מסוק חסין לשערין נחמ
חסין חסין ומוחרי רש"י
חסין חסין חסין חסין חסין

[illegible]

מולי צ"ש לחומרא דהוי יוסר
טעם מלא לובמיו ילא הייט

(א) מדרבנן וקרא אסמכתא
דאין כי אם דרבנן ועוד
שקלא לרף געילת ידים פ"י
(בבב.) ובהוריות (דף י"ג) גבי
ד אלמא אכילה גסה שמה

(ח) ע"כ ש"ך לע"פ.